

Φωτογραφία από τη διαδήλωση στις 18/3/21, μια εβδομάδα μετά την εκκένωση της κατειλημμένης πρυτανείας του ΑΠΘ.

Από τα οδοφράγματα στον χρόνο, στη φυγή στον δημόσιο χώρο (και πάλι πίσω;)

Υπάρχει μία κοινή άποψη ανάμεσα στους περισσότερους και τις περισσότερες που συνδικαλίζονται στα πανεπιστήμια μέσα από αριστερές παρατάξεις. Αυτή η άποψη ευαγγελίζεται ότι δεν έχει νόημα να γίνονται καταλήψεις αυτήν την περίοδο, αφού δεν γίνεται να διακοπούν πραγματικά τα μαθήματα, καθώς διεξάγονται μέσω ψηφιακών εφαρμογών (βλ. zoom). Έτσι, αυτές οι κομματικές νεολαίες δεν προτείνουν την πρακτική της κατάληψης ως μέσο αγώνα σε αυτήν τη συγκυρία. Διάφοροι φίλοι και φίλες κάνουν διάφορα «κακεντρεχή» σχόλια για τους λόγους που μπορεί να το κάνουν αυτό, όπως ότι επιτέλους ικανοποιείται η επιθυμία τους «για πτυχία με αξία» μέσω του νέου νομοσχεδίου ή ότι ακόμα δεν διαφαίνεται σύντομα στον ορίζοντα η διενέργεια φοιτητικών εκλογών (όπου και θα μπορούσαν να κεφαλαιοποιήσουν σε φοιτητικό δυναμικό την όποια ριζοσπαστική τους πρόταση). Εμείς θα τολμήσουμε να ισχυριστούμε ότι αυτή τους η στάση οφείλεται, πέραν των άλλων, και στο γεγονός ότι υπάρχει ένα έλλειμμα ή μία μονομέρεια αντίληψης από πλευράς τους. Δηλαδή, ότι αντιλαμβάνονται την κατάληψη απλά και μόνο ως μέσο πίεσης (πχ για να πέσει ένας νόμος, μία υπουργός ή μία κυβέρνηση). Δεν έχουν άδικο σε αυτό, καθώς συνήθως η κατάληψη είναι μια πράξη

που σταματά την (ανα)παραγωγική δραστηριότητα, είτε αυτή παράγει αυτοκίνητα σε μία αυτοκινητοβιομηχανία, είτε εκπαίδευση και εξειδίκευση του εργατικού δυναμικού (δηλαδή του πιο σημαντικού εμπορεύματος κατά την ταπεινή μας γνώμη) στο πανεπιστήμιο. Έτσι, η κατάληψη, καθώς σταματάει την παραγωγή κέρδους πράγματι αποτελεί ένα κομβικό μέσο για να επιτευχθεί ο σκοπός ενός αγώνα, καθώς τα αφεντικά και η εκάστοτε κυβέρνηση δεν μπορούν να ανεχθούν κάτι τέτοιο.

Αυτό που δυσκολεύονται να αντιληφθούν όμως οι «συνάδελφοι» και οι «συναδέλφισσες» με τις κάπως «μακρόπνοες» τοποθετήσεις, είναι ότι η κατάληψη πέρα από μέσο πίεσης και διαμαρτυρίας, είναι ένα σημείο συνάντησης και συλλογικής ζωής, δηλαδή ότι δύναται να παράξει μία δημόσια κοινωνική-προλεταριακή σφαίρα που δρα μεσολαβητικά ανάμεσα στην επιθυμία και στη συνείδηση των ανθρώπων. Μπορεί δηλαδή, τα μαθήματα να μην σταμάτησαν, αλλά εν μέσω απαγόρευσης κάθε είδους κοινωνικότητας και διαρκούς αστυνόμευσης, η κατάληψη του χώρου του πανεπιστημίου¹ ήταν που έδωσε τη δυνατότητα

¹ Χρειάζεται μία ξεχωριστή αναφορά στο χωροταξικό πλαίσιο του campus του ΑΠΘ, καθώς θε-

της συνάντησης σε αυτές που ήθελαν και θέλουν να αγωνιστούν. Επιπλέον, ο περιορισμός και η καταστολή της κοινωνικότητας (και όχι της παραγωγικότητας), ήταν που έδρασε καταλυτικά για τη σημασία της κατάληψης ως κοινό χώρο. Και αυτός είναι ένας από τους λόγους που οι αριστερές παρατάξεις έχουν αρχίσει να χάνουν τις γενικές συνελεύσεις από ανοιχτά-αυτόνομα πλαίσια, τουλάχιστον στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης².

Η κατάληψη της πρυτανείας του ΑΠΘ, που ξεκίνησε στις 23 Φεβρουαρίου με

ωρούμε ότι έχει επηρεάσει την εξέλιξη του αγώνα και την οικειοποίησή του ως δημόσιο χώρο. Το campus του ΑΠΘ εκτείνεται σε μία έκταση περίπου 334.000 m² και βρίσκεται στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Αποτελεί το μεγαλύτερο campus της Ελλάδας και έναν από τους ελάχιστους δημόσιους χώρους «πρασίνου» στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Η ύπαρξή του διευκολύνει σημαντικά το μοίρασμα του αγώνα και των εμπειριών μεταξύ των διαφορετικών τμημάτων, ενώ η θέση του, δίνει τη δυνατότητα οι χώροι του να γίνουν οικειοποιήσιμοι σχετικά εύκολα από πολύ και διαφορετικό κόσμο της πόλης.

² Αν θέλει κανείς να αναζητήσει όλους τους διαφορετικούς λόγους που μπόρεσαν οι αυτόνομες λογικές να ξεπεράσουν τις κομματικές πρωτοπορίες, θα έπρεπε να ανατρέξει στην πρόσφατη ιστορία του προηγούμενου κύκλου αγώνα ('08-'12) και στην απαξίωση των κομματικών δομών που κυριάρχησε εντός του, στην ενσωμάτωση της «αριστεράς» από τον ΣΥΡΙΖΑ και τη μετέπειτα απαξίωση και αυτής της λύσης μέσω της ανάθεσης, αλλά και στην ιστορικότητα ύπαρξης αυτόνομων σχημάτων εντός του ΑΠΘ. Τα τελευταία, δρώντας μέσα και ενάντια στις συνελεύσεις φοιτητικών συλλόγων για χρόνια, με εκατοντάδες εκδηλώσεις και πολιτισμικά events, δεκάδες εκδοτικές προσπάθειες και στέκια, κατάφεραν να δημιουργήσουν μία πραγματικά ανταγωνιστική δημόσια σφαίρα στα πανεπιστήμια, πέρα από την αριστερά αλλά και από τη στενά οριοθετημένη πολιτική παρέμβαση.

αποφάσεις 3 φοιτητικών συλλόγων³, και που στη συνέχεια, μετά την εκκένωση και ανακατάληψη της την 1^η μέρα, συνεχίστηκε με πιο αυτόνομους-ανοιχτούς όρους, έδωσε σημαντική ώθηση στο φοιτητικό κίνημα. Το κράτος, εμμένοντας στο δόγμα «νόμος και τάξη», εισέβαλε μέσα στο πανεπιστήμιο μέρα μεσημέρι. Αυτό που δεν είχε υπολογίσει όμως, ήταν ότι η υπεράσπιση της κατάληψης της πρυτανείας με δημόσιους όρους από το συλλογικό σώμα και η άμεση κινητοποίηση φοιτη(ρ)ιών από διάφορες σχολές, όπως και κόσμου από την πόλη, θα οδηγούσε την επιχείρηση της ελληνικής αστυνομίας στα πανεπιστήμια σε ένα πρωτοφανές φιάσκο. Πέρα από τη συλλογική δυναμική που αναπτύχθηκε στο πανεπιστημιακό έδαφος εκείνη τη στιγμή, η ταύτιση του νέου πανεπιστημιακού σώματος με τον μέρα-μεσημέρι ξυλοδαρμό φοιτητών μπροστά από την πρυτανεία και τα βίντεο ντοκουμέντα που κυκλοφόρησαν, πυροδότησαν μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης, έδωσαν δημοσιότητα στην κατάληψη και παρακίνησαν τον κόσμο να σπεύσει να την υπερασπιστεί και να την πλαισιώσει⁴. Έτσι, από την αρχή αυτής της νέας φάσης στην οποία θα έμπαινε το κίνημα, φάνηκε ότι θα είναι στενά συνδεδεμένο με την εναντίωση στην αστυνομική βία και την καταστολή, παράλληλα με τη διεκδίκηση της κοινωνικότητας, χωρίς απαραίτητα πάντα να εμβαθύνει στους τρόπους που η αναδιάρθρωση υποτιμάει τις ζωές μας.

Η κατάληψη της πρυτανείας δηλαδή, λειτούργησε ως κοινωνικό κέντρο αλλά και ως ώθηση για την περαιτέρω κατάληψη των χώρων του πανεπιστημίου, και το γενικότερο άνοιγμά του ως δημόσιο χώρο. Η κοινότητα που δημιούργησε, προσέφερε τη δυνατότητα συνάντησης σε φοιτη(ρι)ές από διαφορετικές σχολές και μοιράσματος παλαιότερων εμπειριών αγώνα, καθώς και την εμπειρία συμμετοχής σε μία ανοιχτή συνέλευση που διαχειρίζεται τόσο την καθημερινότητα όσο και την κατεύθυνση του αγώνα. Προσέφερε επίσης το έδαφος για την ανάπτυξη μιας κοινωνικότητας που τόσο έλειπε στους ανθρώπους – που μπορεί απλά να σήμαινε μία μύρα

3 Φυσικού, Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Πολιτικών Επιστημών.

4 Έχει σημασία επίσης, ότι αυτό συνέβη σε μια περίοδο κατά την οποία, περιστατικά αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας (λόγω της αστυνομικής διαχείρισης της υγειονομικής κρίσης) βλέπανε καθημερινά τα φώτα της (ιντερνετικής κατά βάση) δημοσιότητας, με αποτέλεσμα τα γεγονότα εκείνης της μέρας να λειτουργήσουν ως η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι (για την πόλη της Θεσσαλονίκης· όπως αντίστοιχα στην Αθήνα συνέβη με τη Νέα Σμύρνη).

στον ήλιο με αγνώστους, την αίσθηση ότι φλερτάρεις με όλους ή ακόμα και συζητήσεις για το «τι να κάνουμε» από εδώ και πέρα μέχρι το ξημέρωμα. Παρόλα αυτά, μετά από λίγο καιρό, αυτή η κατάληψη άρχισε να δείχνει και τα όριά της. Οι συζητήσεις επικεντρώνονταν, μετά από κάποιο σημείο, κυρίως στη διαχείριση, στα προβλήματα του κτιρίου και στην πιθανότητα καταστολής. Εν τέλει, ελάχιστες εκδηλώσεις υπήρξαν με τους φοιτητές να μιλάνε σε πρώτο πρόσωπο, λίγες ήταν οι φωνές που έθεταν στο προσκήνιο την εντατικοποίηση εντός του πανεπιστημίου ως πεδίο αγώνα και ακόμα πιο μειοψηφικές αυτές που έθεταν το ζήτημα της επαφής με κόσμο που βρισκόταν μακριά από την πόλη ή με εργαζόμενες στο πανεπιστήμιο και την αναγκαιότητα να ασκηθεί πίεση για τη διακοπή των μαθημάτων. Η κούραση και η πολιτική κατεύθυνση του να «μεταφέρουμε» τους αγώνες και τις καταλήψεις στις σχολές οδήγησαν στην απόφαση να λήξει η κατάληψη, αλλά ο πρύτανης και το κράτος επέλεξαν να δείξουν «ποιοι έχουν την πρωτοβουλία των κινήσεων» με αποτέλεσμα να εκτεθούν κοινωνικά για 3^η φορά (η 2^η ήταν η αποτυχημένη εκκένωση πρυτανείας⁵) εκκελώνοντας την κατάληψη στις 11 Μαρτίου (λίγες ώρες πριν την ανακοινωμένη λήξη της). Αυτό με τη σειρά του οδήγησε στη μεγαλύτερη πορεία των τελευταίων χρόνων, με 10.000 ανθρώπους να κατεβαίνουν στον δρόμο, οδηγώντας σε συγκρουσιακές καταστάσεις.

5 Η 2^η προσπάθεια για την εκκένωση πρυτανείας αποτελεί άλλο ένα επεισόδιο-φιάσκο στην τηλεοπτική σειρά «ΕΛΑΣ vs φοιτητικό κίνημα». Μετά από την επίσκεψη του υπουργού Δημόσιας Τάξης Μιχάλη Χρυσοχοϊδη στη Θεσσαλονίκη, οι φοιτητρίες ενημερώνονται για πιθανή κινητοποίηση της αστυνομίας τις βραδινές ώρες, κάτι που «δένει» και με τις πληροφορίες για τις κλούβες των ΜΑΤ και οχήματα «αύρες» που εθεάθησαν να κινούνται στην εθνική οδό με κατεύθυνση από Αθήνα προς Θεσσαλονίκη. Η κατάληψη πρυτανείας καλεί σε συγκέντρωση υπεράσπισης, ενώ οι μπάτσοι με μηχανές και κλούβες κάνουν φραγμό γύρω από ολόκληρο το ΑΠΘ, αποκλείοντας την είσοδο και την έξοδο από αυτό. Εκατοντάδες φοιτητές και φοιτητρίες συγκεντρώνονται μέσα και μπροστά από την πρυτανεία φωνάζοντας συνθήματα, ενώ ταυτόχρονα λίγο πριν αποχωρήσουν οι μπάτσοι, μία πορεία που ξεκινάει από την κατεληγμένη θεάτρου σπιάει την απαγόρευση κυκλοφορίας και εισέρχεται στο ΑΠΘ, ενώ παράλληλα ένα τμήμα της χτυπιέται και απωθείται από την αστυνομία. Η αστυνομία μετά και από αυτό, αρχίζει σιγά σιγά να αποχωρεί. Φυσικά, πρέπει να σημειωθεί ότι παράλληλα καθηγητές αλλά και βουλευ(ρι)ές διάφορων κομμάτων βρέθηκαν έξω από το ΑΠΘ διαπραγματευόμενοι με τους υπεύθυνους της αστυνομίας. Γνωρίζουμε καλά ότι τα κόμματα και πιο συγκεκριμένα ο ΣΥΡΙΖΑ, έρχεται να διαμεσολαβήσει και να ενσωματώσει κάθε κοινωνική σύγκρουση και να τη μετατρέψει σε ζήτημα αντιπολίτευσης. Παρόλα αυτά, όσοι επέλεξαν να δουν μόνο αυτό, ξεχνάνε ότι και η ίδια η κίνηση των αγωνιζομένων επηρεάζει την κεντρική πολιτική σκηνή, και όχι μόνο το αντίστροφο. Τα ιδεολογικά «γυαλιά» συχνά τείνουν να υποτιμούν την κίνηση των αγωνιζομένων υποκειμένων και διαβάζουν την πραγματικότητα μόνο με τους όρους που χαράσσει μονομερώς το κράτος ή η εκάστοτε «ριζοσπαστική» κοσμοθεωρία.

Στη συνέχεια, μετά τη «λήξη» της κατάληψης πρυτανείας, ο αγώνας πράγματι άρχισε να επεκτείνεται σε ολόκληρο το ΑΠΘ, πολύ περισσότερες σχολές άρχισαν να παίρνουν αποφάσεις για καταλήψεις, σύλλογοι ενεργοποιήθηκαν μετά από χρόνια και άρχισαν να γίνονται αλληπάλληλες εκδηλώσεις και bazaar. Με δυο λόγια, το πανεπιστήμιο στο σύνολό του άρχισε να γίνεται οικειοποιήσιμο από τις φοιτητρίες, τις εργαζόμενες σε αυτό αλλά και από κατοίκους της πόλης, αρχίζοντας έτσι να λειτουργεί ως ένας ζωντανός δημόσιος χώρος αγώνα, κάτι που είχε να συμβεί πραγματικά χρόνια. Επιπλέον, τα συντονιστικά καταλήψεων των σχολών άρχισαν να αυξάνονται σε μέγεθος και να βαθαίνουν σε περιεχόμενα, οδηγώντας πολύ κόσμο στο να μπορέσει να εκφραστεί για πρώτη φορά αλλά και να μιλήσει στα αλήθεια για τη ζωή και για τα ζητήματα που τον απασχολούν εντός και εκτός πανεπιστημίου. Ταυτόχρονα, η αστυνομία πουθενά, ούτε στο campus αλλά και με πολύ λιγότερους ελέγχους από ότι συνήθως στην πόλη, δείχνοντας ότι όσο κατασταλτικοί και πειθαρχικοί και να είναι οι κρατικοί σχεδιασμοί, πάντα θα μεταλλάσσουν (έστω και προσωρινά) τη στρατηγική τους εξαιτίας της κοινωνικής κίνησης και των αντιστάσεων που αυτή εκφράζει.

Παρόλα αυτά, ακόμα και αν δεν έρθει η αστυνομία με μόνιμη παρουσία μέχρι το τέλος του ακαδημαϊκού έτους στα πανεπιστήμια, θα συνεχίσει να υπάρχει ένα πρόβλημα σε σχέση με τον αγώνα μας. Και αυτό το πρόβλημα είναι ότι πράγματι παράλληλα με την κατάληψη κάποιοι άλλοι κάνουν μάθημα. Ότι η έρευνα προχωράει σε πολλές σχολές στα πανεπιστήμια⁶ και ότι οι καθηγη(ρι)ές συνεχίζουν να προχωράνε την ύλη (ακόμα και αν αυτοί που το παίζουν αυτή την περίοδο πιο εναλλακτικοί ισχυρίζονται

6 Φωτεινή εξαίρεση αποτελεί το κτίριο της ΣΘΕ, που για ένα διάστημα οι φοιτητρίες και οι φοιτητές σταμάτησαν ένα μέρος του συνόλου των πανεπιστημιακών διαδικασιών και των ερευνητικών με αποτέλεσμα να τίθεται ζήτημα από τους καθηγητές για τη μη διενέργεια εξεταστικής ή η αναγκαιότητα εκκένωσης από την αστυνομία.

Φωτογραφία από τη διαδήλωση στις 11/3/21, την ημέρα της 2^{ης} εκκένωσης τις πρυτανείας

ότι κάνουν «μετα-μαθήματα» ή ότι ούτως ή άλλως το αντικείμενο που διδάσκουν είναι εκ φύσεως ριζοσπαστικό). Οπότε, παρά τη χρησιμότητα της κατάληψης για τη δημιουργία ενός κοινού χωροχρόνου και μίας δημόσιας κοινωνικής σφαίρας που δίνει ώθηση στον αγώνα, η ταυτόχρονη συνέχιση της παραγωγικής δραστηριότητας των μαθημάτων και της έρευνας οδηγεί τόσο στην έλλειψη ουσιαστικής πίεσης προς το κράτος για την άρση του νομοσχεδίου, όσο και στην αντίφαση τού να κάνεις κατάληψη αλλά να είσαι αναγκασμένη να παρακολουθείς και κανένα μάθημα ή να παραδώσεις τον Ιούνιο στην εξεταστική γιατί ξέρεις καλά ότι σε κανένα χρόνο δεν θα έχεις λεφτά από πουθενά. Έτσι, υπάρχει το πρόβλημα ότι οι καταλήψεις αυτή τη φορά δεν έδρασαν ακριβώς σαν «οδοφράγματα στον χρόνο», καθώς ο παραγωγικός χρόνος δεν έχει σταματήσει, απλά κάποιες και κάποια αποφάσισαν να διαφύγουν από αυτόν διεκδικώντας τον δημόσιο χώρο που τους προσφέρει ο αγώνας στα πανεπιστήμια. Αυτή η διαφυγή και ουσιαστικά η

αποχή κάποιων φοιτητριών και φοιτητών από τα μαθήματα προκειμένου να αγωνιστούν δεν είναι καθόλου αμελητέα, όπως αναφέραμε και πριν. Έβαλε τα θεμέλια σε μία δύσκολη συνθήκη για την εναντίωση στο νομοσχέδιο, παρέκαμψε τις απαγορεύσεις του κράτους, οικειοποιήθηκε το πανεπιστήμιο ως δημόσιο χώρο και έθεσε τις βάσεις για να διερευνηθεί το πώς μπορούμε να αγωνιστούμε στη νέα αυτή συνθήκη που το μάθημα μπορεί να μεταφέρεται με ένα κλικ στο διαδίκτυο.

Στο τελευταίο σημείο όμως, είναι επιτακτικό να σταθούμε, αν θέλουμε πραγματικά να έχει ισχύ και μία συνέχεια ο αγώνας μας. Γιατί όταν ένα κίνημα δεν διευρύνεται, τότε είναι που αρχίζει να υποχωρεί. Η διεύρυνση του κινήματος, θα ισχυριστούμε ότι περνάει κυρίως από το σταμάτημα των παραγωγικών διαδικασιών εντός του πανεπιστημίου, που θα δώσει τη δυνατότητα σε όλες τις φοιτήτριες, τις ερευνήτριες, τους μεταπτυχιακούς, τις συμβασιούχες καθηγήτριες να συζητήσουν για τα προβλήματα

και τις ανάγκες τους, προσφέροντας τη δυνατότητα να αναδυθούν στην επιφάνεια με εκρηκτικό τρόπο. Αυτή η διερεύνηση δεν μπορεί να αφεθεί για το μέλλον, καθώς σύντομα πιστεύουμε ότι θα βρεθούμε μπροστά σε καταστάσεις όπου το πανεπιστήμιο θα λειτουργεί κανονικά και δια ζώσης αλλά η τηλεκαί-deυση θα χρησιμοποιείται για έκτακτες συνθήκες (πχ καταλήψεις, απεργία κ.ά.).

Υπάρχουν διαφορετικοί τρόποι που θα μπορούσαμε να κινηθούμε προς αυτή την κατεύθυνση, χωρίς κανέναν φυσικά να μπορεί να εγγυηθεί απόλυτα για την επιτυχία του. Από τη μεγαλύτερη συμμετοχή των φοιτητών στις κινητοποιήσεις ή έστω την αποχή από τις εκπαιδευτικές διαδικασίες που να καθιστούν τα διαδικτυακά μαθήματα κενά νοήματος, όπως είχαν καταφέρει σε ένα μικρό βαθμό τα τμήματα των καλών τεχνών της Θεσσαλονίκης, μέχρι το μπλοκάρισμα ερευνητικών και εργαστηρίων σε σχολές που έχουν μεγάλη σημασία για τη διεξαγωγή των μαθημάτων, όπως κατάφεραν σχολές όπως το Φυσικό. Επίσης η απεργία ή η αποχή των καθηγητών και των καθηγητριών⁷ θα μπορούσε να αποτελέσει ένα κομβικό γεγονός για τη σύνδεση μεταξύ αγωνιζόμενων καθηγητών και φοιτητών, κάτι που φυσικά μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω μίας διαρκούς απεύθυνσης και πίεσης του φοιτητικού σώματος προς όσους και όσες καθηγητ(ρι)ές ισχυρίζονται ότι βρίσκονται «κοντά μας αλλά δεν μπορούν να κάνουν τίποτα», αλλά και προς τα συνδικαλιστικά τους όργανα που πουλάνε προοδευτισμό και αντίσταση δίχως να αποφασίζουν τίποτα για την πραγματική ενίσχυση του αγώνα.

Οφείλουμε να σημειώσουμε ότι το εκπαιδευτικό νομοσχέδιο ταυτίστηκε με την ύπαρξη της αστυνομίας εντός του πανεπιστημίου και έτσι αποτέλεσε τον εξειδικευμένο τρόπο που εκφράστηκε η γενικότερη αστυνομική διαχείριση της πανδημίας στο επίπεδο των φοιτητριών και των φοιτητών. Αυτός ήταν ο τρόπος που δόθηκε ευκαιρία στον κόσμο γύρω από το πανεπιστήμιο να αντιδράσει σε αυτό που συμβαίνει γενικότερα, σε άμεση συνάρτηση φυσικά με τη διεκδίκηση της κοινωνικότητάς του αλλά και για να εκφράσει μία διαφορετική προσδοκία σε σχέση με την εξέλιξη της ύπαρξής του εντός του πανεπιστημίου. Παρόλα αυτά, αν το κίνημα συνεχίσει να εστιάζει κυρίως στην αστυνομία και στην κατα-

στολή, και όχι σε αυτά που έρχονται να περιφρουρήσουν και να προωθήσουν αυτές, δηλαδή την εντατικοποίηση και την αύξηση του κόστους φοίτησης, δυστυχώς μπορεί να καταλήξει να έχει απλά μία αντιπολιτευτική λειτουργία. Δηλαδή, να αφεθεί στα χέρια μίας πολιτικής δύναμης που θα έρθει να «καταργήσει την πανεπιστημιακή αστυνομία» ή ακόμα και τον νόμο, όταν έρθει στα πράγματα, αλλά μάλλον θα αφήσει στο απυρόβλητο τις υπόλοιπες ρυθμίσεις της αναδιάρθρωσης που οδηγούν στην εντατικοποίηση και την αύξηση του κόστους φοίτησης.

Πέρα από την «αντίσταση» στο νέο εκπαιδευτικό νομοσχέδιο που αποτελεί έναν δυναμικό, αλλά, παρόλα αυτά, αμυντικό αγώνα, ίσως θα πρέπει να στρέψουμε το βλέμμα και σε ζητήματα που μας υποτιμούν και μας εντατικοποιούν εδώ και χρόνια εντός του πανεπιστημίου. Από την κατάργηση των απουσιών στα μαθήματα και στα εργαστήρια, μέχρι την ελεύθερη πρόσβαση στη λέσχη φαγητού και σε δωρεάν μετακινήσεις, από την κατάργηση διδασκτρών στα μεταπτυχιακά μέχρι και την κατοχύρωση συλλογικών συμβάσεων εργασίας και ασφάλισης για τις εργαζόμενες στην έρευνα, από την εναντίωση στα κλειδώματα στις σχολές μέχρι και το άνοιγμα του πανεπιστημίου για κοινωνική και πολιτική χρήση, από την απομάκρυνση των καθηγητών με παραβιαστικές συμπεριφορές μέχρι και τη διεκδίκηση μισθού για τη φοιτητική μας εργασία που χρησιμεύει σε εταιρείες ή καθηγητές, έχουμε ένα ολόκληρο κόσμο να διεκδικήσουμε στο κάθε μέρα και αυτές οι διεκδικήσεις σίγουρα δεν περιορίζονται μόνο στην κατάργηση ενός νόμου.

Βαδίζουμε σε αχαρτογράφητα νερά, αλλά πρέπει να συνεχίσουμε να κωπηλατούμε παγώνοντας την παραγωγική διαδικασία και διεκδικώντας ενάντια στην υποτίμηση μας· και πριν βρεθούμε στην άμπωτη της εντατικοποίησης και της μοναξιάς, να ενισχύσουμε την πλημμυρίδα των καταλήψεων και της συλλογικής ζωής.

⁷ Μόνο η σχολή θεάτρου κατάφερε στην αρχή του αγώνα να οδηγήσει σε πλήρη αποχή από τα μαθήματα για 2 εβδομάδες όλους τους καθηγητές και τις καθηγήτριες.